

РЕШЕНИЕ

№ 3293

гр. С., 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20211110132435 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от М. КР. М., чрез адв. Д., срещу Столична община, с която са предявени осъдителни иски с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 и чл. 59, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в общ размер на 367 лв., от които 200 лв. – глоба; 143 лв. – разноски по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и 24 лв. – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, представляващи платено на отпаднало основание – принудително събрани от ищеца суми по изпълнително дело № 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П., рег. № 849, след изтичане на предвидената в закона погасителна давност.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че на 17.10.2016 г. е било издадено Наказателно постановление № 283890/2016 г. от зам.-кмета на Столична община на основание чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 вр. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО, с което на М.М. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. Твърди, че наказателното постановление не било обжалвано и влязло в сила на 07.04.2017 г. Въз основа на цитираното наказателно постановление и съгласно възлагателно писмо от Столична община срещу ищеца било образувано изпълнително дело № 20208490400531 при ЧСИ А.П., рег. № 849. На ищеца била изпратена покана за доброволно изпълнение от 29.06.2020 г., връчена чрез работодателя му „Хостуей България“ ЕАД, с която бил предоставен 2-седмичен срок за заплащане на задължението. Със запорно съобщение от 29.06.2020 г., изпратено до работодателя „Хостуей България“ ЕАД, бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищеца. Твърди още, че след изтичане на предоставения срок задължението по изпълнителното дело било внесено на 11.08.2020 г. от работодателя на ищеца по сметка на ЧСИ от заповираната работна заплата на г-н М.. По въпросната сметка била платена общата сума в размер на 367 лв., от които 200 лв. – глоба; 143 лв. – разноски по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и 24 лв. – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ. След събиране на сумата изпълнителното дело било приключено с разпореждане от 27.08.2020 г. При така описаната фактическа обстановка ищецът счита, че

сумата от 367 лв. била неоснователно принудително събрана, а впоследствие получена от ответника Столична община. Поддържа, че съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, давността при наложено наказание „глоба“ била две години, т.е. наказанието не следвало да се изпълнява, ако са изтекли две години от влизане в сила на наказателното постановление. В случая от процесното НП било видно, че същото влязло в сила на 07.04.2017 г., а изпълнителното производство било образувано през май 2020 г., т.е. повече от три години след влизането в сила, поради което към този момент погасителната давност била изтекла и не следвало да се пристъпва към принудително изпълнение. По тези съображения счита, че сумата от 200 лв., представляваща глоба, както и сумите 143 лв. за разноси и 24 лв. за такса били неправомерно събрани принудително, съответно били недължимо платени от ищеца на ответника, поради което подлежали на връщане. Ето защо моли съда да уважи предявените искове, като осъди ответника да заплати на ищеца сумата в общ размер на 367 лв., включваща 200 лв. – глоба; 143 лв. – разноси по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и 24 лв. – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, представляващи платени при отпаднало основание суми, получени от ответната община. Претендира разноси.

В срока по чл.131 ГПК ответникът Столична община, чрез юрк. Цекова, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че било неоснователно твърдението на ищеца по отношение на настъпила погасителна давност за събиране на наложените административни наказания „глоба“, тъй като действията по образуване на изпълнително производство и принудително събиране на глобата били предприети изцяло в законоустановения срок и не била изтекла абсолютната погасителна давност. Ето защо моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а и от събраните по делото доказателства се установява, че с Наказателно постановление № 283890/27.10.2016 г. от зам.-кмета на Столична община, влязло в сила на 07.04.2017 г., на М. КР. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 лв.

По делото е представен препис от изп. д. № 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П., от което се установява, че същото е било образувано на 18.06.2020 г. по възлагателно писмо на Столична община от 03.06.2020 г. за събиране на публични вземания, в което е посочено, че с влязло в сила Наказателно постановление № 283890/27.10.2016 г. било установено, че длъжникът М. КР. М. има задължения за глоба към Столична община в размер на 200 лева. С възлагателното писмо на съдебния изпълнител били възложени всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ. Към писмото е било приложено Наказателно постановление № 283890 от 27.10.2016 г. и акт за установяване на административно нарушение № 0283890 от 11.10.2016 г.

На 29.06.2020 г. била изпратена покана за доброволно изпълнение до М. КР. М., за която няма данни дали и кога е била връчена.

На 29.06.2020 г. от частния съдебен изпълнител било изпратено запорно съобщение до „ХОСТУЕЙ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД - работодател на длъжника М. КР. М., получено на 27.07.2020 г., за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение.

С молба от 29.07.2020 г., подадена от пълномощник на изпълнителния директор на „ХОСТУЕЙ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, частният съдебен изпълнител бил уведомен, че третото лице-работодател признава вземането и е готов да направи съответните удържки от трудовото възнаграждение на длъжника М.М..

С разпореждане от 27.08.2020 г. изпълнителното производство по изпълнително дело

№ 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П. било приключено, тъй като сумата по Наказателно постановление № 283890 от 27.10.2016 г. била събрана в полза на вискателя Столична община, ведно с дължимите такси и разноски по изпълнението.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че от него е събрана процесната сума, в резултат на проведено принудително изпълнение, както и че към момента на събиране на сумата е изтекла предвидената в закона давност.

В тежест на ответника при доказване на горните факти е да установи наличие на основание за получаване или задържане на сумата, респ. обстоятелства, обуславящи спиране или прекъсване на давността по чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

В конкретния случай по делото се установи, че вземането, предмет на издаденото срещу ищеца Наказателно постановление № 283890 от 27.10.2016 г., е било събрано принудително по образуваното изпълнително производство въз основа на реализиран заповор. Същата сума е била изплатена в полза на ответника Столична община в качеството му на вискател, което обстоятелство се установява от приложения по делото препис от изп. д. № 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П..

С изтичане на погасителната давност преди предприемане на изпълнителните действия отпада и основанието, на което вискателят по изпълнителното дело е получил принудително събраните суми. Ако погасителната давност е била вече изтекла, нито наложените след това заповори, нито направените по повод на същите плащания са основания за заличаване на последиците от изтеклата давност. Единствено платеното при условията на чл. 118 ЗЗД не би могло да бъде искано обратно, но за неизплатения остатък от задължението длъжникът може да прави своето възражение за изтекла погасителна давност независимо от наложените след изтичането на давността заповори и независимо от направените по този повод удържки. Последните не прекъсват вече изтеклата давност, нито заличават нейните последици. Събраните по поискан след изтичане на погасителната давност заповор суми не представляват изпълнение по смисъла на чл. 118 ЗЗД, поради което може да се иска от длъжника връщането им (в този смисъл Решение № 1483 от 17.08.1967 г. по гр. д. № 977/1967 г., I ГО на ВС).

Основното спорно по делото обстоятелство е дали към датата на образуване на изпълнителното производство погасителната давност за принудително събиране на процесното вземане е погасено по давност.

Съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК, публични са държавните и общински вземания по влезли в сила наказателни постановления. В случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на Гражданския процесуален кодекс (чл. 163, ал. 4 ДОПК).

Съгласно чл. 82, ал. 1, б. "а" ЗАНН давността при наложено наказание "глоба" е две години. Нормата на чл. 82, ал. 2 ЗАНН регламентира, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. Следва да бъде посочено, че глобата, освен публично вземане, е и административно наказание, която правна природа следва да намери превес, поради което неприложим по отношение на давността за това вземане е срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК (в този смисъл Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г. по тълкувателно дело № 3/2016 г. на ВАС). Образуването на изпълнително производство е действие, което прекъсва давността и започва да тече нов 2-годишен срок, но това производство следва да е образувано преди изтичане на предвидената в НК обикновена или абсолютна давност. Ако в посочения по – горе 2-годишен срок не се

предприемат изпълнителни действия глобата не подлежи на изпълнение по принудителен ред, в приложение на чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК (в този смисъл ТР № 2/28.02.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСНК на ВКС). Давността за изпълнение на административно наказание е изтичане на определен срок от време, установен със закон, в който надлежният орган бездейства да упражни правомощията си да приложи административно – наказателната репресия спрямо извършителя на нарушението. Позоваването на давността е изведено при факти, настъпили след влизане в сила на постановлението, поради което релевираното от ответника възражение за преклудирание на това позоваване с изтичане на срока за упражняване правото на жалба, е неоснователно.

В настоящия случай с оглед приложението на разпоредбата по чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН, се установи, че по отношение на наложеното на М. КР. М. наказание "глоба" на основание Наказателно постановление № 283890 от 27.10.2016 г. погасителният давностен срок е започнал да тече от датата на влизането в сила на същото – 07.04.2017 г. Ответникът, който носи доказателствената тежест, не доказва факти, от които да се направи извод за спиране и/или прекъсване на давността преди датата на възлагателното писмо, поради което съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществен. Това е така, тъй като първото действие, което би могло да прекъсне започналата да тече на 07.04.2017 г. давност в процесния случай, е подаването на молба за образуване на изпълнителното производство на 03.06.2020 г., доколкото със същата взискателят е възложил правомощия на съдебния изпълнител по чл. 18 от ЗЧСИ. Към посочената дата обаче е изтекъл давностният срок за процесното вземане, обективизирано в издаденото наказателно постановление. Изпълнителното действие - заповар върху вземания на ищеца е реализиран едва през м.08.2020 г., поради което следва да се направи извод, че към датата на предприемане на изпълнителното действие процесното вземане е погасено по давност, поради което изпълнително дело 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П. е образувано за неподлежащо на принудително изпълнение вземане.

С изтичане на погасителната давност преди предприемане на изпълнителните действия отпдата и основанието, на което взискателят по изпълнителното дело е получил принудително събраните суми. Ако погасителната давност е била вече изтекла, нито наложените след това заповар, нито направените по повод на същите плащания са основания за премахване на последиците от изтеклата давност. Ето защо и съобразно представените по делото доказателства относно принудително събраната от М. КР. М. и разпределена сума в размер на 200 лева, представляваща административно наказание „глоба“, наложено с Наказателно постановление №283890 от 27.10.2016 г. от зам.-кмет на Столична община, следва да се приеме, че предявеният иск по чл. 55, ал. 1 ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен. В случая не е налице доброволно плащане от страна на длъжника, поради което съдът намира, че разпоредбата на чл. 118 ЗЗД не намира приложение. В този смисъл са и Решение № 1483/17.08.1967 г. по гр. д. № 977/1967 г. на ВС, I ГО и Решение № 112 от 11.02.2010 г. на ВКС, III ГО по гр. д. № 179/2009 г., в които е прието, че събраните по поискан след изтичане на погасителната давност заповар суми (каквото е разглеждания случай) не представляват изпълнение по смисъла на чл. 118 ЗЗД.

По предявения иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за връщане на сумата от 143 лв. – разноски по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ, както и сумата от 24 лв. – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ:

Съгласно разпоредбата на чл. 59 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго длъжи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Правото на иск по чл. 59, ал.1 от ЗЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да се защити. С тази законова норма се осуетява всяко неоснователно преминаване на блага от едно имущество в друго, въпреки липсата на конкретно уредена възможност в други текстове на закона.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД съдържа следните елементи – 1/ имуществено разместване в патримониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/ връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, която произтича от общи факти, породили обогатяването и обедняването; 3/ липса на правно основание за имущественото разместване; 4/ липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец.

Следователно съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че е платил процесните суми като такси и разноски по изпълнителното дело; че с тази сума ответната страна се е обогатила, тъй като разноските е следвало да бъдат заплатени от нея. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

Имуществените облаги се изразяват в увеличаване на актива на имуществото на обогатения, в намаляване на неговите пасиви или спестяване на обогатения на някои разходи, които той е трябвало да понесе. В последната хипотеза спестяването на разходи води до обогатяване в случай, че разходите са били необходими и ответникът по иска с правно основание чл. 59 от ЗЗД е трябвало да ги понесе от собственото си имущество, без да съществуват изгледи за тяхното връщане (Решение № 587/01.11.2010г. по гр.д. № 941/2009г. на ВКС, ГО, IV ГО). В настоящия случай ищецът твърди, че ответникът е образувал изпълнително производство за принудително събиране на погасено по давност вземане, поради което таксите и допълнителните разноски, включително и пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, следва да се заплатят на съдебния изпълнител от взыскателя.

Пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, представляваща възнаграждение на частния съдебен изпълнител, по правило се дължи от длъжника при всички случаи на удовлетворяване на кредитора след започване на принудителното изпълнение и предприемането на изпълнителните действия. Изключение от това правило е налице в хипотеза на проведено материално незаконосъобразно принудително изпълнение, в който случай разноските за таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ следва да се понесат от взыскателя.

В случая с оглед изложените по-горе мотиви от съда, че изпълнително дело 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П. е образувано за неподлежащо на принудително изпълнение вземане, следва да се приеме, че е налице твърдяното от ищеца обогатяване на ответника чрез спестяване на разходи, представляващи дължими разноски по изпълнението и такси по ТТРЗЧСИ.

Ето защо предявеният иск с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има единствено ищецът, който претендира и представя надлежни доказателства за заплатена държавна такса в размер на 100 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 21.04.2021 г. Своевременно релевираното от процесуалния представител на ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение е основателно, предвид разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което същото следва да бъде намалено до размера от 300 лв., т.е. на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 400 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ *****, с адрес – гр. С., ул. “Московска” № 33, да заплати на М. КР. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Б.Б.“, бл. 9, ет. 5, ап. 18, на основание чл. 55, ал. 1 и чл. 59, ал. 1 ЗЗД, сума в общ размер на **367 лева**, от които 200 лв. – глоба, наложено с Наказателно постановление № 283890 от 27.10.2016 г. от зам.-кмет на Столична община; 143 лв. – разноси по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и 24 лв. – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, представляващи платено на отпаднало основание – принудително събрани от ищеца суми по изпълнително дело № 20208490400531 по описа на ЧСИ А.П., рег. № 849, след изтичане на предвидената в закона погасителна давност.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ *****, с адрес – гр. С., ул. “Московска” № 33, да заплати на М. КР. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Б.Б.“, бл. 9, ет. 5, ап. 18, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **400 лева** - разноси за производството пред СРС за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____